

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 215.504 van 3 oktober 2011  
in de zaak A. 197.136/XIV-32.367**

In zake :           de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
                      de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid  
                      kantoor houdend te 1000 Brussel  
                      Antwerpsesteenweg 59 B

tegen :

1. XXX  
2. XXX  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Meryem Kaçar  
kantoor houdend te 9000 Gent  
Coupure 383  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.                   Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juli 2010 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 44.835 van 15 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.                   Bij beschikking nr. 5909 van 27 juli 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerders hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maarten Joppen, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annick Hendrickx, die loco advocaat Meryem Kaçar verschijnt voor de verweerders, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3. De huidige tweede verweerster vraagt op 12 december 2008 in haar eigen naam een verklaring tot inschrijving als een burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende en in naam van haar twee minderjarige kinderen als bloedverwanten in neerdalende lijn van haarzelf. Op dezelfde vraag haar echtgenoot, de huidige eerste verweerder, een verblijfskaart als familielid (echtgenoot) van een burger van de Unie.

De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid neemt op 22 januari 2010 in hoofde van de tweede verweerster en op 26 januari 2010 in hoofde van de eerste verweerder telkens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Hij neemt op 26 januari 2010 in hoofde van de twee minderjarige kinderen telkens een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen die weigeringsbeslissingen stellen de verweerders op 22 maart 2010 een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voormelde beslissingen met een arrest van 15 juni 2010. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Ontvankelijkheid van het beroep - belang*

4. In het auditorsverslag is vastgesteld dat uit de gegevenshistorieken van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij op 16 september 2009 aan de tweede verweerder een E-kaart en aan de eerste verweerder een F-kaart heeft gegeven, hetzij telkens een machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur.

De dienst Vreemdelingenzaken deelt met een brief van 18 mei 2011 aan de Raad van State eveneens mee dat de eerste verweerder “sedert 16.09.2010 in het bezit van een F kaart, geldig tot 02.09.2015” is en dat de tweede verweerder “sedert 16.06.2010 in het bezit van een E kaart, geldig tot 02.09.2015” is. Op de terechtzitting bevestigen de raadsleden van de beide partijen dit gegeven.

Nu de verzoekende partij zelf de verweerders tot een verblijf van onbeperkte duur heeft gemachtigd, rijst de vraag of zij nog belang heeft bij de cassatie van een arrest tot nietigverklaring van eerdere beslissingen tot weigering van verblijf in hoofde van diezelfde verweerders.

5. Met het bestreden arrest werden vier beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vernietigd, te weten een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 januari 2010 in hoofde van de tweede verweerder, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2010 in hoofde van de eerste verweerder en twee beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 januari 2010 in hoofde van de twee kinderen van de verweerders.

In de regel wordt inderdaad aangenomen dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de cassatie van een arrest tot nietigverklaring van een eerdere beslissing tot weigering van verblijf in hoofde van een vreemdeling wanneer de verzoekende partij de betrokken vreemdeling inmiddels de gevraagde machtiging tot verblijf toch heeft

gegeven. In die gevallen gaat het overigens veelal om een gunstige beslissing na een nieuwe aanvraag of na een intrekking van de oorspronkelijke weigeringsbeslissing.

Te dezen ging het in hoofde van de tweede verweerster om een aanvraag op grond van artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) en in hoofde van de eerste verweerder om een aanvraag op grond van artikel 53 van hetzelfde besluit. Met het bestreden arrest werden de kwestieuze weigeringsbeslissingen, ook die in hoofde van de minderjarige kinderen, vernietigd omdat zij “laattijdig werden genomen met overschrijding van de reglementair bepaalde termijn van vijf maanden voorzien in de artikelen 51, § 3 en 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981”. Er wordt in het bestreden arrest ook gesteld “dat de termijn van vijf maanden (...) wel degelijk een vervaltermijn is, aangezien het verstrijken van de bedoelde termijn het afleveren van een verblijfskaart inhoudt” en dat “een positief gevolg voort(vloeit) voor de vreemdeling indien de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de toekenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de burger van de Unie, respectievelijk het afleveren van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie”.

In het verzoekschrift tot cassatie betwist de verzoekende partij precies die in het bestreden arrest vastgestelde laattijdigheid.

Gezien de uitvoerbaarheid van het bestreden arrest en de verwijzing daarin naar de overschrijding van de in de artikelen 51, § 3 en 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit vastgelegde termijnen, kon de verzoekende partij enkel de oorspronkelijk gevraagde verblijfskaarten afgeven. Het gaat immers om vervaltermijnen waarbij, indien zij overschreden zouden zijn, nadien geen mogelijkheid van machtiging tot een verblijf van beperkte duur is voorzien. Het kan de verzoekende partij evenmin ten kwade worden geduid dat zij effectief uitvoering heeft gegeven aan een uitvoerbaar arrest en de gevraagde verblijfskaarten heeft doen geven, eerder dan de verweerders in een toestand van totale rechtsonzekerheid te laten verkeren. Het gaat niet om gunstige beslissingen naar aanleiding van een latere nieuwe aanvraag. Uit die handelwijze van de verzoekende partij kan op zichzelf geen verlies van belang worden afgeleid, precies omdat het cassatieberoep op de wijze van berekening en daarmee op het al dan niet overschreden zijn van de kwestieuze termijnen betrekking heeft.

## *V. Middelen*

### *A. Eerste middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

6. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending van artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit op. Zij citeert een gedeelte van het bestreden arrest en voert aan dat de tweede verweerder op 10 augustus 2009 een (tweede) aanvraag van een verklaring van inschrijving als een burger van de Unie in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende heeft gedaan en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 12 november 2009 een beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen omdat de door de tweede verweerder neergelegde documenten niet volstonden om het gevraagde verblijfsrecht toe te kennen. Gezien de datum van de aanvraag en de termijn van vijf maanden, moest een beslissing uiterlijk op 10 januari 2010 worden genomen en dus was de beslissing van 12 november 1999 tijdig. Dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in die beslissing aan de tweede verweerder een bijkomende termijn van één maand heeft gegeven om een attest van de RVA voor te leggen waarin bepaalde elementen moeten worden gespecificeerd, doet volgens de verzoekende partij aan het voorgaande geen afbreuk. De gunst van een extra termijn vormde geenszins een toepassing van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit.

De verzoekende partij is van oordeel dat zij aan artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit heeft voldaan door op 12 november 2009 en dus binnen de gestelde termijn een beslissing te nemen. Er kan niet dienstig worden gesteld dat de beslissing na een bijkomende termijn om documenten over te maken ook binnen de vijf maanden na de aanvraag zou moeten worden genomen. Door geen rekening te houden met de tijdig genomen weigeringsbeslissing van 12 november 2009 en door het feit dat artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit geen termijn voorziet om een bijkomende beslissing te nemen nadat reeds een beslissing ten gronde binnen de voorziene termijn werd genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bepaling geschonden.

#### *Beoordeling*

7. De huidige verweerders hadden in hun beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee middelen opgeworpen, vooreerst de schending van de artikelen 51, § 3 en 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit omdat de beslissingen van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 22 en 26 januari 2010 niet binnen de vervalttermijn van vijf maanden waren genomen, en vervolgens de schending van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) van artikel 50, § 2, 1° en 3° van het Vreemdelingenbesluit en van de motiveringsplicht omdat het vereiste bewijs van tewerkstelling (of van een reële kans daarop) wel zou zijn voorgelegd en omdat in de bestreden beslissing van 22 januari 2010 van geen enkel document gewag werd gemaakt zodat niet kan worden nagegaan waarom de bevoegde staatssecretaris meent dat de verweerders onvoldoende of niet hebben aangetoond aan de vereisten van artikel 50, § 1, (lees: § 2) 1° of 3° van het Vreemdelingenbesluit te voldoen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat, waar de huidige verweerders uitdrukkelijk de laattijdigheid van de aanvankelijk bestreden beslissingen van 22 en 26 januari 2010 hadden opgeworpen, de huidige verzoekende partij nergens heeft gerept over de beslissing van 12 november 2009 die volgens haar als weigeringsbeslissing binnen de termijn van vijf maanden zou hebben volstaan. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat de huidige verzoekende partij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in antwoord op het eerste middel enkel heeft voorgehouden dat de tweede verweerster niet verblijfsgerechtigd in België was en dat dus niet aan de grondvoorwaarden voor gezinshereniging in hoofde van de eerste verweerder was voldaan. In antwoord op het tweede middel heeft zij enkel voorgehouden dat in de aanvankelijk bestreden beslissing uitvoerig wordt geantwoord waarom de tweede verweerster niet voldoet aan de voorwaarden om van een recht van verblijf als burger van de Unie te genieten, noch als werknemer noch als werkzoekende.

Hoewel de laattijdigheid van de aanvankelijk bestreden beslissingen van 22 en 26 januari 2010 dus uitdrukkelijk was opgeworpen en de verzoekende partij de kans had om daarop te antwoorden, heeft zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet naar de weigeringsbeslissing van 12 november 2009 verwezen en nergens gesteld dat deze als beslissing ten gronde binnen de gestelde vervalttermijn moest worden beschouwd, waardoor een latere beslissing na een vraag om bijkomende documenten volgens haar niet

binnen de termijn van vijf maanden zou moeten zijn genomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij niet in de mogelijkheid was dit voor de annulatierechter te doen gelden. Nu de verzoekende partij deze kwestie in die omstandigheden voor het eerst in graad van administratieve cassatie opwerpt, gaat het om een nieuw en derhalve een niet-ontvankelijk middel.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

8. De verzoekende partij werpt in een tweede middel de schending van artikel 51, § 2, van het Vreemdelingenbesluit op, juncto artikel 149 van de Grondwet, artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en “het algemeen beginsel van de jurisdictionele motiveringsplicht”. Zij citeert opnieuw een gedeelte van het bestreden arrest en voert in een eerste onderdeel aan dat de bevoegde staatssecretaris blijkens de stukken van het administratief dossier op 12 november 2009 een beslissing ten gronde tot weigering van verblijf op grond van artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit heeft genomen en daarbij weliswaar een bijkomende termijn van één maand heeft gegeven om bepaalde bewijsstukken over te leggen, doch dat het daarbij niet om de in artikel 51, § 2 van dat besluit voorziene bijkomende termijn van één maand gaat omdat deze laatste bepaling slechts op het gemeenbestuur betrekking heeft.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aldus heeft gesteund op motieven die manifest tegenstrijdig zijn met de stukken van het administratief dossier en daardoor de regels van de jurisdictionele motiveringsplicht heeft geschonden.

##### *Beoordeling*

9. Ook in het tweede middel voert de verzoekende partij voor het eerst in graad van administratieve cassatie aan dat zij reeds op 12 november 2009 overeenkomstig artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit een beslissing ten gronde binnen de termijn van vijf maanden zou hebben genomen. Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds is vastgesteld, hadden de huidige verweerders voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk de laattijdigheid van de aanvankelijk bestreden

beslissingen van 22 en 26 januari 2010 opgeworpen. Evenals het eerste middel, is ook het tweede middel derhalve nieuw en bijgevolg niet-ontvankelijk.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

10. De verzoekende partij werpt in een derde middel de schending van artikel 40bis, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 51, § 3 en 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit op. Zij citeert een gedeelte van het bestreden arrest en voert aan dat, ingevolge de aanvragen van 10 augustus 2010, (lees: 2009) de bevoegde staatssecretaris op 21 (lees: 12) november 2009 en op 22 januari 2010 heeft beslist tot weigering van verblijf in hoofde van de tweede verweerster. Vermits de tweede verweerster geen recht op verblijf had, konden haar gezinsleden ook geen recht op verblijf in functie van haar eigen recht op verblijf krijgen. Omdat de in artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarden voor gezinshereniging niet waren vervuld, gold de in artikel 51, § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalde termijn van vijf maanden niet. Het doet volgens de verzoekende partij dan ook niet ter zake of die termijn al dan niet werd nageleefd. Volgens de verzoekende partij heeft de eerste rechter dus met miskenning van de aangehaalde bepalingen de aanvankelijk bestreden beslissingen van 22 en 26 januari 2010 vernietigd.

#### *Beoordeling*

11. De verzoekende partij gaat er in het huidige middel van uit dat de tweede verweerster niet op verblijf in het Rijk is gerechtigd, “zodat haar echtgenoot en haar kinderen geen recht op verblijf kunnen bekomen in functie van verweerster”. Het middel is enkel gericht tegen de vernietiging van de aanvankelijk bestreden tweede, derde en vierde beslissingen in hoofde van respectievelijk de eerste verweerder en de kinderen.

In het bestreden arrest was vastgesteld dat de weigeringsbeslissing in hoofde van de tweede verweerster laattijdig was genomen met overschrijding van de in artikel 51, § 3, van het Vreemdelingenbesluit bepaalde termijn van vijf maanden, dat het om een vervaltermijn gaat omdat het verstrijken ervan het afleveren van een verblijfskaart inhoudt en dat een positief gevolg voortvloeit uit het niet binnen de voorziene termijn

beslissen, met name de toekenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de burger van de Unie. De kritiek van de verzoekende partij in het eerste en tweede middel tegen de vernietiging van de weigeringsbeslissing in hoofde van de tweede verweerster is echter niet-ontvankelijk bevonden.

De verzoekende partij kan zich dus niet meer op het feit beroepen dat de tweede verweerster geen verblijfsrecht zou hebben om te stellen dat de eerste verweerder (en de kinderen) op grond daarvan geen verblijfsrecht zouden kunnen krijgen. Het derde middel is niet-ontvankelijk.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                   |                  |
|-------------------|------------------|
| André Beirlaen,   | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,      | staatsraad,      |
| Stephan De Taeye, | staatsraad,      |
| met bijstand van  |                  |
| Joris Casneuf,    | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Joris Casneuf**

**André Beirlaen**